

De waai.

“Ik ben eens benieuwd wie er dit jaar zodanig in form zal zijn dat ie rapper rijdt dan zijn eigen...”

We konden ons oren niet geloven toen we dit opvingen in De Vierschaar, passerende langs de latrines, en onze ogen zich nog aanpassend van niet anders dan zwart onderweg naar het verblindend licht waaruit stillekens aan Tineke naar voren leek te zullen treden.

“Maar Seed’n toch,”- de toiletdeur vlamde dicht, en zoals de donder enkele tellen na de bliksem komt, verried de daaropvolgende trombonestoot dat de Berre het zichzelf efkens aan het vergemakkelijken was – “zelfs Gilbert reed verleden jare toch nie rapper dan zijn eigen...”

“Voilà, zie, ’t is da da’k wilde zeggen...”

En ware het niet dat wij ondertussen door hadden dat Seed’n en de Berre daar onder mekaar aan ’t melken waren, en dat het niet over de voetbal ging, we hadden er ons eens mee gemoeid zie. Maar voor Seed’n en de Berre hebben wij veel respect, vooral als we op panen benen naar binnen zwijnselen na bijna 3 uur WTC Oeselgem Ontspanningsleed. De Vierschaar lag deze keer niet alleen veel verder van het startpunt dan voorspeld, blijkbaar werd in de coulissen van het dagelijks bestuur ook afgesproken dat de kopmannen mogen beginnen met een vliegende start.

“De rest zal wel volgen”. De rest moést maar volgen. Dat dit met zich meebrengt dat er om de 7 minuten 3 aan het sterven gaan, was niet in overweging genomen op voorhand, en dus ook van geen tel.

Enfin, een geanimeerd ritje werd het, met de wind als spelmaker en spelbreker tegelijk. Nu begrijpen wij Freddy “Lippe” Maertens, in een legendarisch interview met Fred De Bruyne : “Tja, Fred, ‘k woei weg met de waai, hé...”, waarna Fred Freddy bedankte voor zijn visie op de koers.

Die keer lieten we de Kluisberg links liggen. ’t Is te zeggen rechts. Dank zij onze voorzitter. Niet het links-rechts gedoe, maar dat we de Kluisberg lieten liggen waar hij lag. Onze voorzitter (altijd gereed om een bergsken of zo af te scheppen en der een huizeken in de plaats te zetten) bedacht het met name om eens lek te rijden, en niet zomaar lek, neen, lek met panache. In twee keren, of zoiets. Voorwaar ik zeg u : welgekomen pauze.

De koers ziet ge beter als ge niet mee doet. Wij spreken van ondervinding. Het enige voordeel van de camionette gans den tijd achter u te horen is met zekerheid te weten dat er niemand meer achter is. Maar van wat er zich vooraan afspeelt, hebt ge gene weet. Niet dat het veel uitmaakt, want in ’t echt is er de televisie. Op schaal van WTC Oeselgem kan je echter wel eens een (ont)spannende faze mankeren. Tenzij een reporter zelf meerijdt, en op de cruciale momenten de dramatiek vastlegt op pellicule (of in megapixels). Ward deed dat eens, op de Berendries, en heeft zodanig lang op ons moeten wachten in de koude dat hij nu al drie weken in het sanatorium van Sijsele ligt met een waterfleurus.

Vandaar dat wij vinden dat er een VIP omkadering moet komen van elke rit. Met pers en al en *tutti frutti*. Misschien komen er dan wel eens schérpe foto’s op onze website.

---oooOOOooo---